

- wydanie orzeczenia co do istoty sprawy,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym poniesionymi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi naruszenie lub błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾. W szczególności, wydaje się, że w omawianym wyroku brak jest spójności w odniesieniu do kryteriów, w świetle których Sąd dokonywał oceny pojęć: i) właściwego kręgu odbiorców, tożsamości czy podobieństwa; ii) towarów i iii) znaków towarowych, a także iv) istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do obu znaków towarowych.

- i) W zaskarżonym wyroku Sądu brak jest spójności, ponieważ, mimo tego, że przeciętny konsument – zdefiniowany jako właściwy krąg odbiorców – został scharakteryzowany jako osoba „właściwie poinformowana oraz dostatecznie uważna i rozsądna”, to jednak, w sytuacji, gdy chodzi o dokonanie konkretnej oceny faktycznych możliwości tego konsumenta w zakresie rozróżnienia dwóch w sposób oczywisty różnych znaków towarowych, Sąd uznaje go za podmiot całkowicie powierzchowny i niezdolny do przeprowadzenia niezależnych ocen o niewielkim stopniu trudności.
- ii) Zaskarżony wyrok narusza orzecznictwo wspólnotowe, zgodnie z którym w celu dokonania oceny podobieństwa towarów, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne cechy odnoszące się do tych towarów, w tym ich charakter, przeznaczenie, wykorzystanie, ich konkurencyjny lub uzupełniający charakter, a także kanały dystrybucji. Sąd w rzeczywistości nie uwzględnił żadnego z tych czynników, wymienionych w poprzednim punkcie w ramach oceny danego przypadku, ograniczając się do uznania, że produkty do farbowania i odbarwiania włosów są „zawarte” w kosmetykach i że w rezultacie, towary te powinny zostać uznane za identyczne.
- iii) Wyrok Sądu jest dotknięty błędem w części, w której przy porównaniu słownego znaku towarowego ze złożonym znakiem towarowym nie przyznano odpowiedniej wagi elementom graficznym drugiego znaku towarowego, które nie występują w pierwszym, a które umożliwiają rozróżnienie obu oznaczeń, ponieważ Sąd ograniczył swą ocenę wyłącznie do porównania elementów słownych.

Zaskarżony wyrok ponadto błędnie wyklucza z porównania pierwsze słowo wcześniejszego znaku towarowego (Mc) i nie uwzględnia tego, że ten prefiks, jeśli zostaje umieszczony przed nazwiskiem i z uwagi na jego szerokie wykorzystanie, jest powszechnie uznawany za nazwisko rodowe pochodzenia szkockiego i w rezultacie, jest wymawiane w języku angielskim przez cały właściwy krąg odbiorców a nie tylko przez jego anglosaską część.
- iv) Zaskarżony wyrok jest dotknięty błędem w zakresie, w jakim pomimo występowania wielu różnic pomiędzy porównywanymi znakami towarowymi, stwierdzono w nim istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 25 marca 2015 r. w sprawie T-456/13, Sea Handling/Komisja, wniesione w dniu 8 czerwca 2015 r. przez Sea Handling SpA, w likwidacji, dawniej Sea Handling SpA

(Sprawa C-271/15 P)

(2015/C 311/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sea Handling SpA, w likwidacji, dawniej Sea Handling SpA (przedstawiciele: adwokaci B. Nascimbene i M. Merola)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie T-456/13;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, Ref. Ares(2013)2028929, z dnia 12 czerwca 2013 r. oddalającej wniosek SEA Handling o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących postępowania w sprawie pomocy państwa SA. 21420 – Włochy/SEA Handling;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami, w tym kosztami związanymi z postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa, wewnętrzna sprzeczność uzasadnienia, jak również niewystarczające uzasadnienie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oceny wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia zawartego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa, uznając, że Komisja zgodnie z prawem oparła się na ogólnym domniemaniu poufności w obliczu wniosku o udzielenie dostępu do konkretnych dokumentów. Dokonana przez Sąd wykładnia wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 wprowadza ograniczenie prawa dostępu do dokumentów (i) nieproporcjonalne do celów przyświecających art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz (ii) nieodpowiednio uzasadnione.

W pierwszym zastrzeżeniu wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd nie może upoważnić Komisji do powołania się na domniemanie ogólne w przypadku wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów w postępowaniu w sprawie pomocy państwa, w którym to wniosku wskazano dokładnie i szczegółowo żądane dokumenty. Odnosi się to tym bardziej do sytuacji, gdy w takim kontekście jak kontekst niniejszej sprawy charakteryzujący się godnymi pożałowania uchybieniami proceduralnymi, które można przypisać Komisji, taki sposób postępowania prowadzi do przekształcenia ogólnego domniemania poufności w domniemanie niewzruszalne bez możliwości zakwestionowania tego przez osobę, która wnosi o udzielenie dostępu do dokumentów, z naruszeniem treści art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

W drugim zastrzeżeniu wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok nie został odpowiednio uzasadniony, gdyż nie wskazano w nim, z jakich powodów Sąd uważa, iż możliwe jest zastosowanie zasady prawnej wyrażonej w wyroku Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r., Komisja/Technische Glaswerke Illmenau, sprawa C-139/07P, EU: C:2010:376, do przypadków, w których mamy do czynienia z wnioskiem o udzielenie dostępu nie do całości akt sprawy, lecz do poszczególnych wyraźnie wskazanych dokumentów.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku, jako że Sąd wykluczył możliwość częściowego dostępu do dokumentów.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa, orzekając, iż zastosowanie domniemania ogólnego uzasadnia odmowę ujawnienia żądanych dokumentów, upoważniając Komisję do nieudzielenia częściowego dostępu do tych dokumentów. W niniejszym przypadku nie były spełnione przesłanki, które w przeszłości skłoniły Trybunał do odmowy udzielenia częściowego dostępu do akt spraw objętych ogólnymi domniemaniami poufności, a zatem Komisja nie mogła zgodnie z prawem odmówić częściowego dostępu jedynie z tego powodu, że żądane dokumenty były zawarte w administracyjnych aktach sprawy postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa.

3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku, jako że Sąd nie wywiązał się z obowiązku zbadania dokumentów będących przedmiotem odmowy dostępu.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdyż nie wywiązał się z obowiązku zbadania dokumentów będących przedmiotem odmowy dostępu, uznając, że może skontrolować postępowanie Komisji bez zapoznania się ze spornymi dokumentami.

4. Zarzut czwarty: wewnętrzna sprzeczność i naruszenie prawa, jako że Sąd nie przypisał odpowiedniego znaczenia nieprawidłowościom proceduralnym, jakich Komisja dopuściła się przy wydawaniu zaskarżonej decyzji.

W zaskarżonym wyroku doszło do naruszenia prawa, gdyż Sąd zaprzeczył, jakoby błędy proceduralne popełnione przez Komisję miały wpływ na zdolność wnioskodawcy do przedstawienia jego stanowiska w kwestii możliwości zastosowania domniemania poufności w niniejszym przypadku. Sąd nie uwzględnił okoliczności, iż błędy, o których mowa, zagrażały prawom proceduralnym wnioskodawcy, przekształcając tym samym de facto ogólne domniemanie szkody dla dochodzenia, które jest domniemaniem względnym, w domniemanie niewzruszalne.

5. Zarzut piąty: naruszenie prawa, jako że Sąd zaprzeczył istnieniu nadrzędnego interesu publicznego.

Sąd dopuścił się naruszenia prawa, twierdząc, że nie istnieje nadrzędny interes publiczny, na który można by się powołać wobec wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, nie uwzględniając w należyty sposób argumentów przedstawionych w tej kwestii przez wnoszącą odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 17 czerwca 2015 r. – Edyta Mikołajczyk przeciwko Marie Louise
Czarneckiej, Stefanowi Czarneckiemu**

(Sprawa C-294/15)

(2015/C 311/23)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edyta Mikołajczyk

Strony pozwane: Marie Louise Czarnecka, Stefan Czarnecki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprawy o unieważnienie małżeństwa po śmierci jednego z małżonków objęte są zakresem zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 ⁽¹⁾;
- 2) w przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie 1, czy wyżej wskazane rozporządzenie swym zastosowaniem obejmuje sprawy o unieważnienie małżeństwa, które zostały wszczęte przez inny podmiot niż jedno z małżonków;